

της πολλάκις ὑπερβαίνει καὶ τὰ ἀπιθανότερα ὄνειροπολήματα. Εἶνε ἀληθῶς δυσχερὲς νὰ εἶπη τις τοῦ λήγει τὸ ὄνειροπόλημα καὶ ἄρχεται ἡ πραγματικότης. Εἶσαε ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Δίσκου»· «Ὁ βλέπω—σὲ ἀκούω — αἰσθάνομαι τὴν θλίψιν τῆς χειρὸς σου. Ἀληθὲς εἶνε ; »

« Ναί· καὶ εἶπες ὅτι ἠδύνασο ν' ἀγαπήσης τὸν συγγραφεὶν. Ἐδῶ παρὰ τοὺς πόδας σου γονυκλιτὴς σὲ λατρεύω. Τοιοῦτον σέβας τιμίως δύναται ἡ μεγαλοφυΐα ν' ἀποδώσῃ εἰς καλλονὴν οἷα ἡ σὴ. Μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν σὲ εἶδον ἤμην ξένος εἰς τὸν ἔσωτα, καίτοι δὲν ἐθεώρουν ἀδιαφόρως τὸ φύλον σου. Τὴ καρδίαν μου ἐπλήρου ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν νόμιμον βασιλέα μου, ἡ φιλοδοξία, ἡ αὐτοσυντηρησις καὶ ἡ οἰκογένειά μου. Εἶμαι νῦν δούλος σου. Ἐὰν νομίζῃς σεαυτὴν ὑβρίζομένην ὑπὸ τῆς οὐρανοῦ σύτητός μου, δύναμαι εἰσέτι νὰ ἐπικαλεσθῶ τὸν οἰκτόν σου ἐπὶ τὴν κατεχράσθην τῆς μακροθυμίας σου, ἡ ἐξαιρετικὴ καλλονὴ σου καὶ τὸ βίαιον τοῦ χαρακτῆρός μου δύναται ν' ἀπολογηθῶσι καὶ τὸ ἔγκλημά μου. Ἐὰν ἔτι μὲ ἀπελάτιζες θὰ ἐξηκολούθουν ἐργασιῶν σε. »

« Μὲ ἀγαπᾷς σὺ ! » ἀνεφώνησεν ἡ κόμισσα. « Ὁ ! ποία ἐστὶν προσδόκητος χαρὰ ! Θεῖον ὁμοίωμα ἐντελοῦς ἀνθρώπου ! Λάβε με, λάβε με ἐπὶ τοῦ στήθους σου !

« Προσφιλεστάτη Μαρία ! Ποσάκις, ἀφ' ὅτου ἠνδρώθην, πύχθη ὅπως μοι παραχωρήσῃ ὁ οὐρανὸς τοιαύτην ὑπαρξίν, οἷα εἶπες σὺ—ὑπαρξίν, εἰς τὴν λατρείαν τῆς ὁποίας νὰ καταπνίξω πάντα ἐγωῖστικὴν σκέψιν—εἰς ἣν τὰ μυχαίτατα τῆς καρδίας μου νὰ ὁμολογήσω ! Δύναμι νὰ εὐλογῆσω ἔτι τὴν δυναστείαν ἧτις ἐγένετο ἀφορμὴ τῆς ἐξορίας μου. Προσφιλεστάτη μου, τὰ ὄνειρα τῶν λήματά μου ὑπερπραγματοποιήθησαν.

« Καὶ τὰ ἐμὰ, ἰερώνυμε ! Ἀδύνατον ν' ἀποχωρισθῶ σοῦ—ἢ νὰ ἐπιστρέψω εἰς Γαλλίαν, εἰ μὴ μὲ συνοδεύσῃς. »

« Εἰς Γαλλίαν, φιλάττη, ἐπέθη βραχβεῖον διὰ τὴν καρδίαν μου. Τὸ πέρας ἐκεῖνο, ὁ Φουκὲ, γνωρίζει ὅτι εἶμαι ὁ Δίσκος. »